

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 17.9.2007
KOM(2007) 524 endelig

KOMMISSIONENS TREDJE RAPPORT

**i henhold til Rådets rammeafgørelse af 29. maj 2000 om styrkelse af beskyttelsen mod
falskmøntneri, ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med
indførelsen af euroen**

{SEK(2007)1158}

KOMMISSIONENS TREDJE RAPPORT

i henhold til Rådets rammeafgørelse af 29. maj 2000 om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri, ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen

1. FORMÅLET MED RAMMEAFGØRELSEN

For at sikre en styrket og harmoniseret strafferetlig beskyttelse af euroen i hele Den Europæiske Union vedtog Rådet den 29. maj 2000 rammeafgørelsen 2000/383/RIA¹ om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri, ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen, som blev ændret ved rammeafgørelse 2001/888/RIA af 6. december 2001² for at indføre en bestemmelse om anerkendelse af straffedomme, der er afsagt af en anden medlemsstat for at fastslå princippet om gentagelsesvirkning.

Som følge af ratificeringen af Genève-konventionen fra 1929 til bekæmpelse af falskmøntneri³ eksisterede der allerede en vis grad af overensstemmelse mellem medlemsstaternes lovgivninger. Det konkrete formål med rammeafgørelsen om euroen er at supplere de tiltalerejsninger, der er forudset af medlemsstaterne i henhold til konventionen fra 1929, og identificere strafbare handlinger, der skal sidestilles med egentligt falskmøntneri.

2. FORMÅLET MED RAPPORTEN

I henhold til artikel 11, stk. 2, i rammeafgørelsen vedtog Kommissionen den 13. december 2001 en rapport om gennemførelsen af rammeafgørelsen⁴, som giver en detaljeret beskrivelse af de forskellige fastlagte forpligtelser til gennemførelse i national ret samt af, hvordan medlemsstaterne hver især har efterkommet disse forpligtelser. I sine konklusioner om denne rapport erkendte Rådet, at formålet med rammeafgørelsen i vid udstrækning var opfyldt. Ikke desto mindre opfordrede det Kommissionen til at udarbejde endnu en rapport med det formål at indarbejde de supplerende oplysninger, som endnu ikke var kommet fra medlemsstaterne. Den 3. september 2003 vedtog Kommissionen den anden rapport⁵. På sit møde den 25.-26. oktober 2004 tog Rådet denne anden rapport til efterretning og opfordrede

---

¹ Rådets rammeafgørelse af 29. maj 2000 om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri, ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen (EFT L 140 af 14.6.2000, s. 1)

² Rådets rammeafgørelse af 6. december 2001 om ændring af rammeafgørelse 2000/383/RIA om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri, ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen (EFT L 329 af 14.12.2001, s. 3).

³ I henhold til artikel 23 i konventionen fra 1929 indebærer en stats ratificering, at statens lovgivning og administrative opbygning er i overensstemmelse med konventionen.

⁴ KOM(2001) 771 endelig.

⁵ KOM(2003) 532 endelig.

Kommissionen til på baggrund af udvidelsen af EU at udarbejde en tredje rapport om gennemførelsen af rammeafgørelsen, inklusive artikel 9a.

Denne rapport indeholder en beskrivelse af de 15 medlemsstaters arbejde med gennemførelsen af rammeafgørelsen på grundlag af konklusionerne i den anden rapport og en statusopgørelse over lovgivningen i de 12 nye medlemsstater. Endelig foretages der i denne rapport en detaljeret evaluering af de 27 medlemsstaters gennemførelse af rammeafgørelsen.

Kommissionen har sendt spørgeskemaer til alle medlemsstaterne for at udbede sig supplerende oplysninger om de særlige forhold, der blev konstateret i den foregående rapport, undtagen til Tyskland, som allerede havde givet alle oplysninger. Tyve medlemsstater har sendt Kommissionen teksten til de bestemmelser, der gennemfører de forpligter, der påhviler dem i henhold til rammeafgørelsen, i national ret. Otte medlemsstater (Bulgarien, Finland, Irland, Italien, Malta, Nederlandene, Rumænien og Spanien) har ikke svaret formelt på brevet fra Kommissionen. Imidlertid har Kommissionen fået oplysninger om lovgivningerne i Bulgarien, Italien, Malta, Nederlandene og Spanien. De oplysninger, Kommissionen har modtaget, varierer betydeligt i omfang og grundighed. Rapporten er ikke desto mindre udarbejdet på grundlag af disse oplysninger, som er blevet suppleret ved hjælp af offentlige kilder, når dette har været nødvendigt og muligt.

3. NATIONALE FORANSTALTNINGER MED HENBLIK PÅ ANVENDELSE AF RAMMEAFGØRELSEN

3.1. Status for gennemførelsen af rammeafgørelsen i de 15 medlemsstater (bilag – tabel 1)

3.1.1. Generelle strafbare handlinger – artikel 3

Efter ændringen af den spanske straffelov er alle handlinger, der er omtalt i rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1, litra a), b) og c), nu strafbare. Desuden udgør deltagelse i de strafbare handlinger en overtrædelse i henhold til en udtrykkelig bestemmelse om falskmøntneri. Desuden indeholder den spanske lovgivning en udtrykkelig bestemmelse, hvorefter fremstilling, modtagelse eller anskaffelse af redskaber eller andre genstande til fremstilling af falske penge i bedragerisk hensigt strafforfølges (artikel 3, stk. 1, litra d)).

3.1.2. Andre strafbare handlinger – artikel 4

Den spanske straffelov forbyder fremstilling af penge i bedragerisk hensigt uden en udtrykkelig omtale af anvendelse af lovlige faciliteter. I henhold til den franske straffelov er ulovlig fremstilling af penge ved hjælp af lovlige faciliteter eller materialer i den i rammeafgørelsens artikel 4 anvendte betydning forbudt.

3.1.3. Sanktioner - artikel 6

Lovgivningerne i Finland og Sverige er ikke blevet ændret. I henhold til disse landes lovgivninger kan der kun idømmes fængselsstraf på mindst otte år ved alvorlige overtrædelser. I henhold til den spanske lovgivning kan der idømmes fængselsstraf for de strafbare handlinger, der er omhandlet i rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1, litra a), på mellem 8 og 12 år.

3.1.4. Juridiske personers ansvar og sanktioner – artikel 8 og 9

Lovgivningerne i Spanien, Luxembourg og Østrig opererer med et generelt strafansvar for juridiske personer, hver gang et af disses repræsentative organer begår en overtrædelse, der er omhandlet i og kan straffes efter en national lov. I henhold til den østrigske lovgivning sanktioneres overtrædelserne med bøde. Til gengæld er det forudset i den spanske og den luxembourgske lovgivning, at virksomheden lukkes midlertidigt eller definitivt, at virksomheden opløses, eller at dens aktiviteter suspenderes. Der er ikke forudset andre former for straf. Selv om Portugal har sendt et svar på spørgsmålet om gennemførelse af rammeafgårelsen, er der ingen oplysninger om arbejdet med lovforslaget om juridiske personers strafansvar. Endelig har Det Forende Kongerige ifølge det modtagne svar ikke til hensigt at vedtage en specifik lov om juridiske personers strafansvar, eftersom uagtsomhedsbegrebet i landets borgerlige lovgivning imødekommer kravene i artikel 8, stk. 2.

3.1.5. Geografisk anvendelsesområde – artikel 10

De britiske myndigheder har ikke givet oplysninger om arbejdet med udkastet til bekendtgørelse om gennemførelse af rammeafgårelsen i Gibraltar.

3.2. Status for gennemførelsen af rammeafgårelsen i de 12 medlemsstater, der blev medlemmer i 2004 og 2007

3.2.1. Ratificering af konventionen fra 1929 - artikel 2 (bilag - tabel 2)

Otte medlemsstater (Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Polen og Slovakiet) har meddelt, at de allerede er kontraherende parter i Genève-konventionen. Ifølge de oplysninger, Kommissionens tjenestegrene har modtaget, har Bulgarien og Rumænien også ratificeret Genève-konventionen, mens Slovenien er i gang med ratificeringsprocessen. Hvad Malta angår, foreligger der ingen oplysninger.

3.2.2. Generelle strafbare handlinger – artikel 3 (tabel 3)

Bestemmelserne i rammeafgårelsens artikel 3, som vedrører handlinger, der udgør strafbare handlinger, er generelt gennemført i national ret i de tolv medlemsstater. Specielt lovgivningerne i fem medlemsstater (Bulgarien, Cypern, Letland, Ungarn og Slovakiet) nævner udtrykkeligt alle de handlinger, der objektivt og subjektivt (hensigtselementet) udgør strafbare handlinger som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a)-d). Lovgivningerne i de øvrige medlemsstater indeholder følgende undtagelser. Den litauiske lovgivning nævner ikke "udgivelse", men kun "salg" af falske penge. Lovgivningerne i syv medlemsstater (Tjekkiet, Estland, Litauen, Malta, Polen, Rumænien og Slovenien) nævner ikke udtrykkeligt indførsel, udførsel og anskaffelse af falske penge med henblik på udgivelse. Lovgivningerne i Tjekkiet og Polen straffer disse handlinger ved udtrykkeligt at gøre transport til en strafbar handling. Desuden straffer lovgivningerne i Litauen, Malta og Rumænien disse handlinger ved udtrykkeligt at gøre besiddelse til en strafbar handling. Desuden indeholder lovgivningerne i Estland og Polen ikke nogen udtrykkelige bestemmelser, hvorefter fremstilling, modtagelse eller anskaffelse af redskaber eller andre genstande til fremstilling af falske penge i bedragerisk hensigt strafforfølges

(artikel 3, stk. 1, litra d)).

Elleve medlemsstater (Bulgarien, Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Polen, Rumænien, Slovenien og Slovakiet) har ladet forstå, at tilskyndelse til og forsøg på at begå disse handlinger som defineret i artikel 3, stk. 1, samt deltagelse i disse handlinger kan strafforfølges i henhold til de bestemmelser, der findes i den generelle del af de pågældende landes straffelov. Desuden indeholder den polske lovgivning en specifik bestemmelse om bistand til og dækning af en person, som begår de i stk. 1 nævnte overtrædelser. For Malta, foreligger der ingen oplysninger.

3.2.3. *Andre strafbare handlinger – artikel 4 (bilag – tabel 4)*

Bestemmelsen i artikel 4, hvorefter ulovlig fremstilling af penge ved hjælp af lovlige faciliteter eller materialer gøres strafbar, er gennemført i syv landes nationale ret. Nærmere bestemt efterkommer tre medlemsstater (Bulgarien, Cypern og Litauen) denne artikel, idet de i deres straffelov har indført en udtrykkelig bestemmelse, som gør fremstilling af sedler eller mønter ved hjælp af lovlige faciliteter, men ved krænkelse af de kompetente myndigheders rettigheder til at udstede penge eller betingelserne herfor, til en strafbar handling. Seks medlemsstater (Tjekkiet, Letland, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet) efterkommer denne artikel, idet de forbyder fremstilling i bedragerisk hensigt uden at nævne eller skelne mellem de anvendte midler. Myndighederne i tre medlemsstater (Estland, Ungarn og Rumænien) har ikke givet nogen oplysninger om dette punkt.

3.2.4. *Penge, der ikke er udstedt, men som er bestemt til at sættes i omløb - artikel 5 (bilag - tabel 4)*

I henhold til lovgivningerne i syv medlemsstater (Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen og Slovakiet) omfatter begrebet falske penge udtrykkeligt pengesedler og mønter, der endnu ikke er udstedt, men er bestemt til at blive sat i omløb. Hvad angår den tjekkiske lovgivning, findes der en specifik bestemmelse herom i forslaget til ændring af straffeloven. Der er imidlertid ikke givet nogen oplysninger om vedtagelsen af denne ændring. De slovenske myndigheder har ladet forstå, at den strafbare handling, der er nævnt i rammeafgørelsens artikel 5, er omfattet af artikel 217 i straffeloven, som vedrører bedrageri. Endelig har de bulgarske, estiske og rumænske myndigheder ikke givet nogen oplysninger om dette punkt.

3.2.5. *Sanktioner – artikel 6 (bilag – tabel 5)*

Elleve medlemsstater (Bulgarien, Tjekkiet, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Rumænien, Slovenien og Slovakiet) har indført fængselsstraffe på over otte år i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 6, stk. 2. Imidlertid er der i den litauiske lovgivning kun forudset en maksimal fængselsstraf på mindst otte år (ti år i dette konkrete tilfælde), hvis der er tale om overtrædelser, der involverer "store mængder" eller "store værdier". Den ungarske lovgivning opererer med en maksimal fængselsstraf på over otte år i tilfælde af bedragerisk fremstilling af pengesedler, mens fremstilling af mønter betragtes som en mindre alvorlig overtrædelse, som højst kan udløse en fængselsstraf på fem år. Endelig kan der i henhold til den estiske lovgivning idømmes højst 6 års fængsel for falskmøntneri i gentagelsestilfælde eller i forbindelse med "omfattende" falskmøntneri.

I alle tolv medlemsstaters lovgivninger er straffene fastsat i forhold de faktiske strafbare handlinger ved at opdele de forskellige tilfælde af overtrædelser i rammeafgørelsen i kategorier. Otte medlemsstater (Tjekkiet, Estland, Letland, Litauen, Ungarn, Rumænien, Slovenien og Slovakiet) opererer med skærpende omstændigheder, hvis overtrædelserne vedrører et stort pengebeløb eller begås inden for en kriminel organisation. Syv medlemsstater (Bulgarien, Tjekkiet, Litauen, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet) har fastsat særlige mindre straffe for de tilfælde, hvor de falske penge sættes i omløb, men er modtaget som ægte. Dette valg kan forsvares på grundlag af princippet om, at sanktionerne skal stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne. Endelig har medlemsstaterne ladet forstå, at der er mulighed for udlevering i forbindelse med disse overtrædelser.

3.2.6. *Straffemyndighed - artikel 7*

Ni medlemsstater (Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Polen, Slovenien og Slovakiet) har gennemført den forpligtelse, der følger af denne bestemmelse, mens der ikke foreligger nogen oplysninger om dette punkt vedrørende tre medlemsstater (Bulgarien, Malta og Rumænien).

3.2.7. *Juridiske personers ansvar og sanktioner – artikel 8 og 9 (bilag – tabel 6)*

Syv medlemsstater har gennemført bestemmelserne i rammeafgørelsens artikel 8 og 9. Specielt lovgivningerne i tre medlemsstater (Ungarn, Polen og Slovenien) opererer med et generelt strafansvar for juridiske personer, hver gang et af disses repræsentative organer begår en overtrædelse, der er omhandlet i og kan straffes efter en national lov, f.eks. straffeloven. Lovgivningerne i fire medlemsstater (Estland, Cypern, Letland og Litauen) har indført straffeansvar for juridiske personer, når der specifikt er tale om overtrædelser med hensyn til falskmøntneri. Hvad angår straffen, har lovgivningerne i fem medlemsstater (Estland, Cypern, Letland, Litauen og Polen) indført bødestraf, bortsettelse af retten til at drive virksomhed og opløsning af virksomhed. Hvad angår Ungarn og Slovenien er der ikke kommet oplysninger om, hvilke straffe der er fastsat. Endelig har myndighederne i Tjekkiet og Slovakiet ladet forstå, at der snarest skulle vedtages et lovforslag om straffeansvar for juridiske personer for en række handlinger, der er strafbare i henhold til straffeloven. Endelig har de bulgarske, maltesiske og rumænske myndigheder ikke givet nogen oplysninger om dette punkt.

3.3. **Status for gennemførelsen af rammeafgørelsen i de 27 medlemsstater med hensyn til gentagelsesvirkning - artikel 9a**

Bestemmelsen i artikel 9a, som vedrører anerkendelse af endelige straffedomme afsagt af de andre medlemsstater (gentagelsesvirkning) er generelt gennemført i national ret i nitten medlemsstater. I fem medlemsstater i særdeleshed (Belgien, Spanien, Frankrig, Cypern og Nederlandene) forudsætter lovgivningen udtrykkeligt anerkendelse af straffedomme afsagt af domstole i de øvrige medlemsstater i sager om falskmøntneri, så disse domme anses for at have gentagelsesvirkning med deraf følgende skærpelse af straffen. Lovgivningerne i otte medlemsstater (Tjekkiet, Danmark, Grækenland, Italien, Ungarn, Østrig, Portugal og Slovakiet) indeholder i den generelle del af strafferetten en bestemmelse, der indebærer udtrykkelig anerkendelse af udenlandske straffedomme med deraf følgende skærpelse af den idømte straf for alle former for overtrædelser. Lovgivningerne i fem medlemsstater

(Tyskland, Letland, Litauen, Slovenien og Sverige) nævner ikke udtrykkeligt udenlandske domme, men generelt den dømte persons generalieblad uden nogen specifik sontring, så alle eventuelle straffedomme tages i betragtning. Desuden har de tyske myndigheder i deres svar vedlagt en række afgørelser truffet af de tyske domstole for at gøre fastlagt retspraksis gældende til støtte for deres fortolkning. Estlands myndigheder har oplyst, at der tages hensyn til straffedomme afsagt af de øvrige medlemsstaters domstole, uden at der dog gives yderligere detaljer eller henvises til gældende lovtekst. Myndighederne i Luxembourg og Polen har oplyst, at denne bestemmelse endnu ikke er gennemført i national ret. Endelig har seks medlemsstater (Bulgarien, Irland, Malta, Rumænien, Finland og Det Forenede Kongerige) ikke givet relevante oplysninger.

4. VURDERING AF ANVENDELSEN

4.1. Ratificering af konventionen fra 1929 – artikel 2

I betragtning af konklusionerne i den anden rapport har i alt 25 medlemsstater tiltrådt konventionen fra 1929.

4.2. Generelle straffbare handlinger – artikel 3

Hvis man ligeledes tager konklusionerne i den anden rapport i betragtning, er resultatet, at i alt 27 medlemsstater har vedtaget en lov, der udtrykkeligt gennemfører de forhold, der indgår i det generelle begreb falskmøntneri som defineret i artikel 3, stk. 1, litra a) og b), i national ret. Følgelig må man kunne sige, at rammeafgørelsen er gennemført i praksis.

Imidlertid opererer man i den litauiske lovgivning med "salg" som en strafbar handling, men dette begreb er mere snævert end "udgivelse af penge i bedragerisk hensigt". Imidlertid kan denne begrænsning betragtes som værende uden konsekvenser, idet det betragtes som en selvstændig forbrydelse at bringe falske penge i omløb, der er modtaget som værende ægte.

Med hensyn til artikel 3, stk. 1, litra c), betragtes det mere generelle begreb transport af penge i den tjekkiske og den polske lovgivning som straffbare handlinger, som dækker de mere specifikke begreber indførsel og udførsel. Desuden er der i den litauiske, maltesiske og rumænske lovgivning bestemmelser om, at besiddelse af penge med henblik på at bringe disse i omløb er straffbare handlinger, hvorfor indførsel og udførsel logisk set må være omfattet. Følgelig må man kunne sige, at rammeafgørelsen er gennemført i praksis. Til gengæld må man for to andre medlemsstaters vedkommende (Estland og Slovenien) konstatere, at de har misligholdt deres forpligtelser med hensyn til at gennemføre artikel 3, stk. 1, litra c), i deres lovgivninger.

Når man ligeledes tager hensyn til konklusionerne i den anden rapport, kommer man til det resultat, at der nu er 25 medlemsstater, der korrekt har gennemført bestemmelserne i artikel 3, stk. 1, litra d), om at betragte alle andre midler, som ifølge deres natur er bestemt til fremstilling af falske penge, som straffbare handlinger. Lovgivningerne i Estland og Polen indeholder ingen bestemmelse om disse forberedende handlinger, hvilket er en mangel i gennemførelsen i national ret.

Når man ligeledes tager hensyn til konklusionerne i den anden rapport, følger det, at 26 medlemsstater i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 3, stk. 2, har indført generelle bestemmelser om deltagelse i og anstiftelse af førnævnte adfærd samt forsøg på denne adfærd.

4.3. Andre strafbare handlinger – artikel 4

Under hensynstagen til konklusionerne i den anden rapport betragter 23 medlemsstater ulovlig fremstilling af penge under anvendelse af lovlige faciliteter som strafbar adfærd i den i rammeafgørelsens artikel 4 anvendte betydning. Imidlertid efterkommer et stort antal medlemsstater denne artikel, idet de forbyder fremstilling af penge i bedragerisk hensigt uden særlig henvisning til eller sontring mellem de anvendte midler.

Det er ønskeligt, at alle medlemsstaterne vedtager udtrykkelige bestemmelser, der forbyder fremstilling af penge i bedragerisk hensigt under anvendelse af lovlige faciliteter. Den strafbare handling, der er omtalt i artikel 4, kan nemlig kun begås af ansatte ved de nationale myndigheder, som har ret til at benytte de lovlige faciliteter. Således kunne de begåede handlinger i visse retsordener også kategoriseres som embedsmisbrug, der har de karakteristiske træk ved en "*delictum proprium*", dvs. en strafbar handling, der kun kan begås af en kategori af personer. Da denne strafbare handling er forskellig fra falskmøntneri, kan de idømte straffe også være forskellige. Selv om den ikke-differentierede formulering i de nationale bestemmelser anses for at være tilfredsstillende med henblik på evalueringen af gennemførelsen af rammeafgørelsens artikel 4, nødvendiggør kravet om retlig klarhed, at der vedtages udtrykkelige nationale straffebestemmelser.

4.4. Penge, der ikke er udstedt, men som er bestemt til at sættes i omløb - artikel 5

Formålet med denne bestemmelse er at definere det objektive element i falskmøntneri, så endnu ikke udstedte penge er omfattet. Hvis det defineres på anden måde (den slovenske lovgivning), mister bestemmelsen sin virkning i praksis. Der er i alt 22 medlemsstater, der i dag har indført en lovgivning, der er i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 5, litra b).

4.5. Sanktioner - artikel 6

Hvis man ligeledes tager hensyn til konklusionerne i den anden rapport, er der i alt 26 medlemsstater, der efterkommer artikel 6, stk. 2, i henhold til hvilken fremstilling eller forandring af penge i bedragerisk hensigt som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), straffes med fængsel med en strafferamme på mindst otte år. Selv om lovgivningerne i Finland, Sverige og Litauen opererer med et restriktivt kriterium for anvendelse af strafferammen (overtrædelsens grovhed), gør de ikke rammeafgørelsens artikel 6 mindre effektiv. De kompetente nationale domstole vil nemlig kun idømme den maksimale fængselsstraf i tilfælde af en grov overtrædelse. Selv om der ikke kan siges at være tale om manglende gennemførelse i dette præcise tilfælde, skal det bemærkes, at den maksimale fængselsstraf i lyset af disse lovgivninger kan forekomme at være en undtagelse.

Lovgivningerne i Estland og Ungarn, som opererer med en maksimal fængselsstraf på henholdsvis 6 og 5 år (for mønter), er ikke i overensstemmelse med kriterierne i

rammeafgørelsen.

Bortset fra disse undtagelser, som vedrører de maksimale fængselsstraffe, viser det sig, at der i lovgivningerne i de 27 medlemsstater er fastsat effektive, rimelige og afskrækkende sanktioner for de strafbare handlinger, der er omhandlet i rammeafgørelsen.

4.6. Straffemyndighed - artikel 7

I alt 24 medlemsstater efterkommer artikel 7.

4.7. Juridiske personers ansvar og sanktioner – artikel 8 og 9

Når man ligeledes tager hensyn til konklusionerne i den anden rapport, efterkommer 20 medlemsstater samlet set bestemmelserne om juridiske personers ansvar. Tjekkiet, Portugal og Slovakiet har ikke truffet de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme rammeafgørelsens artikel 8 og 9. Det Forenede Kongerige har ikke ændret sin lovgivning, selv om den ikke er i overensstemmelse med forpligtelsen til at indføre et ansvar for juridiske personer. Princippet om erstatningsansvar ifølge den borgerlige lov ville kunne retfærdiggøre betaling af erstatning med renter til den civile part, der indleder en retssag, men der er ikke tale om en sanktion i den i rammeafgørelsens artikel 8 og 9 anvendte betydning. Desuden er fremstilling af penge i bedragerisk hensigt til skade for den almindelige interesse, og der er i de fleste tilfælde ikke tale om, at privatinteresser har lidt skade.

Med hensyn til sanktionerne er der i den spanske og den luxembourgske lovgivning ikke forudset bødestraf, selv om dette er et krav i artikel 9. Disse lande har fastsat sanktioner, der er supplerende i forhold til rammeafgørelsens hovedbestemmelse, nemlig suspension eller opløsning af den juridiske person.

4.8. Gentagelsesvirkning – artikel 9a

Hvad Grækenland angår, tages der hensyn til udenlandske domme, hvis der er tale om tre domme, og hvis straffen, eller blot en del af den, er afsonet i udlandet. Disse betingelser er ikke forenelige med det mål, som rammeafgørelsen forfølger, idet de gør anerkendelsen af princippet om gentagelsesvirkning langt mere streng, end det er formålet med artikel 9a. I deres svar har de græske myndigheder ladet forstå, at man arbejder på en ændring af den gældende artikel for fuldt ud at efterkomme artikel 9a.

Hvad angår lovgivningerne i de medlemsstater, der generelt henholder sig til den dømte persons generalieblad uden sontring, skal det bemærkes, at disse lovbestemmelser ikke er i modstrid med kravene i rammeafgørelsen. Imidlertid ville den retlige sikkerhed (det element, der tages hensyn til for at evaluere den effektive gennemførelse) være større, hvis disse medlemsstaters lovgivning blev ændret, så de udtrykkeligt nævner disse domme som havende gentagelsesvirkning. Hvis der ikke findes en udtrykkelig henvisning til en dom afsagt af en domstol i en anden medlemsstat, ville det i praksis kunne føre til, at der ikke tages hensyn til disse domme.

5. KONKLUSIONER

5.1. Generelle konklusioner

Gennemførelsen i national ret af bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse af 29. maj 2000 om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri, ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen anses overordnet set for tilfredsstillende til trods for vise mangler med hensyn til gennemførelsen. Rammeafgørelsens strafbare handlinger og sanktioner er nemlig indført i medlemsstaternes nationale lovgivninger. Således er der sikret en beskyttelse af euroen, som er så effektiv, som det kræves i rammeafgørelsen. Rammeafgørelsen har således opfyldt den ønskede målsætning, og der mangler kun vedtagelse af et lille antal nationale foranstaltninger, før gennemførelsen er fuldstændig.

5.2. Specifikke konklusioner

Rammeafgørelsen har især nået sine målsætninger på de vigtigste punkter. Således er fremstilling eller ændring samt udgivelse af penge i bedragerisk hensigt at betragte som overtrædelser i alle medlemsstaternes retsordener. Indførsel, udførsel eller transport af falske penge strafforfølges også udtrykkeligt i de fleste af lovgivningerne. Nogle retsordener sidestiller transport og besiddelse med disse strafbare handlinger. De straffe, der er fastsat for disse strafbare handlinger, er ikke helt ens, men svarer til de kriterier, der er fastlagt i rammeafgørelsen. Desuden har man i de fleste af medlemsstaterne fastslået princippet om juridiske personers ansvar. Endelig tages der i de fleste af medlemsstaternes lovgivning hensyn til de endelige straffedomme, der er afsagt af de øvrige medlemsstats domstole, i gentagelsestilfælde (gentagelsesvirkning).

Selv om denne generelle konklusion er tilfredsstillende, er bestemmelserne i rammeafgørelsen ikke gennemført fuldt ud i alle medlemsstaternes retsordener, således at der skal konstateres en manglende gennemførelse i visse ganske bestemte tilfælde. For at sikre en fuldstændig gennemførelse af rammeafgørelsen er det nødvendigt, at der foretages følgende ændringer af medlemsstaternes nationale lovgivninger. Præsentationen af de nødvendige ændringer sker efter rækkefølgen af bestemmelserne i rammeafgørelsen.

Artikel 2

Slovenien skal ratificere den internationale konvention til bekæmpelse af falskmøntneri, der blev indgået i Genève den 20. april 1929.

Artikel 3

Den estiske og den slovenske lovgivning skal have en bestemmelse, der gør transport, indførsel og udførsel af falske penge strafbar.

Den estiske og den polske lovgivning skal have en bestemmelse, der gør fremstilling og modtagelse af redskaber til fremstilling af falske penge i bedragerisk hensigt strafbar.

Artikel 4

Den spanske lovgivning skal have en bestemmelse, der gør ulovlig fremstilling af penge ved hjælp af lovlige faciliteter eller materialer.

Artikel 5

Den tjekkiske og den slovenske lovgivning skal have en bestemmelse om, at fremstilling af falske penge, der ikke er udgivet, men er bestemt til at blive bragt i omløb, er strafbar.

Artikel 6

Den ungarske lovgivning skal indeholde en bestemmelse om fængselsstraf på mindst otte år også for fremstilling af falske mønter.

Den estiske lovgivning skal indeholde en bestemmelse om fængselsstraf på mindst otte år, uafhængigt af, om der er tale om gentagelsestilfælde eller storstilet falskmøntneri.

Artikel 8 og 9

De tjekkiske, slovakiske og britiske myndigheder skal vedtage de nødvendige foranstaltninger til at fastslå juridiske personers ansvar for at efterkomme rammeafgørelsens artikel 8 og 9.

Den spanske og den luxembourgske lovgivning skal også have en bestemmelse om bødestraf, når der er tale om juridiske personers ansvar.

Artikel 9a

Den græske, den luxembourgske og den polske lovgivning skal have en bestemmelse om anerkendelse af domme afsagt af de andre medlemsstaters domstole (gentagelsesvirkning).

5.3. Indsendelse af supplerende oplysninger

Myndighederne i følgende medlemsstater skal sende oplysninger om følgende punkter til Kommissionens tjenestegrene:

Bulgarien

Strafforfølgning af fremstilling af falske penge, der ikke er udstedt (artikel 5), juridiske personers ansvar (artikel 8 og 9) og international gentagelsesvirkning (artikel 9a).

Estland

Strafforfølgning af ulovlig fremstilling af penge ved hjælp af lovlige faciliteter (artikel 4) og strafforfølgning af fremstilling af falske penge, der ikke er udstedt (artikel 5).

Irland

International gentagelsesvirkning (artikel 9a)

Ungarn

Strafforfølgning af fremstilling af falske penge, der ikke er udstedt (artikel 5).

Malta

Ratificering af Genève-konventionen, de nationale domstoles kompetence i henhold til artikel 7, juridiske personers ansvar (artikel 8 og 9) og international gentagelsesvirkning (artikel 9a).

Portugal

Juridiske personers ansvar (artikel 8 og 9).

Rumænien

Strafforfølgning af ulovlig fremstilling af penge ved hjælp af lovlige faciliteter (artikel 4), strafforfølgning af fremstilling af falske penge, der ikke er udstedt (artikel 5), juridiske personers ansvar (artikel 8 og 9) og internationale gentagelsesvirkning (artikel 9a).

Finland

International gentagelsesvirkning (artikel 9a)

Det Forenede Kongeriges myndigheder skal underrette Kommissionens tjenestegrene om international gentagelsesvirkning (artikel 9a) og om anvendelsen af rammeafgørelse på Gibraltar.